

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **PRAMARK s. r. o.**, IČ 26198941, se sídlem Nad Petruskou 2531/8a, Praha, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. srpna 2016, č. j. KUOK 78509/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 19. září 2017, č. j. 65 A 80/2016 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Olomouce (dále též „magistrát“) uznal svým rozhodnutím ze dne 16. června 2016, č. j. SMOL/133893/2016/OARMV/PZP/Grä, žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že *„v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu jako provozovatel motorového*

vozidla tov. zn. Jaguar, značka RZ X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 21. 12. 2015 v době od 13.45 h do 14.05 h v Olomouci na třídě Svobody neznámý řidič v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu užil chodník tím, že na něm neoprávněně zastavil a stál s motorovým vozidlem tov. zn. Jaguar, RZ X, což se nesmí". Za tento správní delikt uložil magistrát žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a úhradu paušální částky nákladů řízení.

[2] Žalobkyně se proti uvedenému rozhodnutí bránila odvoláním, které však žalovaný jako odvolací orgán zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví. Žalobkyně nebyla úspěšná ani s žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále též „krajský soud"), ten ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") včas kasační stížnost. V ní v zásadě zopakovala své žalobní námitky s tím, že je krajský soud nesprávně vypořádal. Nejvyšší správní soud proto ponechává jejich rekapitulaci následující části odůvodnění. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] První kasační (a obdobně též žalobní) námitka spočívala v tom, že magistrát v rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla nevymezil dostatečně určitě místo, kde byl s vozidlem spáchán přestupek. Magistrát uvedl, že se tak stalo na třídě Svobody v Olomouci. Tato ulice je však podle stěžovatelky více než kilometr dlouhá a omezení parkování je v různých jejích úsecích upraveno různě, proto nelze vyloučit, že vozidlo stálo v místě, kde bylo parkování na chodníku povoleno. Stěžovatelka k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015-45 v obdobné věci, naopak rozsudky, na něž se odvolával krajský soud, podle ní vycházely z odlišného skutkového stavu. Podle stěžovatelky z judikatury Nejvyššího správního soudu též vyplývá, že nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze kompenzovat odkazem na odůvodnění rozhodnutí ani na fotografie založené ve spisu, jak to v daném případě učinil krajský soud.

[6] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že označení místa spáchání dopravního přestupku či deliktu ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, zůstává v naprosté většině případů zcela dostačujícím. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným – v tomto směru krajský soud zcela správně citoval obecná východiska rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015 č. j. 9 As 291/2014-39, byť věcně se tento rozsudek týkal překročení nejvyšší povolené rychlosti. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci

s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje. Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek č. j. 4 As 48/2017 - 34 ze dne 17. května 2017 a tam citovanou judikaturu).

[7] Naopak stěžovatelkou odkazovaný rozsudek č. j. 2 As 111/2015 - 42 ze dne 11. září 2015, byl vynesen ve skutkově zcela specifické situaci, kdy stěžovateli bylo kladeno za vinu, že neuhradil stanovenou cenu za parkování, přičemž v dané ulici existovala vedle sebe jak zpoplatněná, tak i neplacená parkovací místa. To je zcela odlišný případ, než jaký před Nejvyšším správním soudem leží nyní, neboť parkování na chodníku je zakázáno všeobecně. Dopravní značení sice může z tohoto zákazu povolit výjimky, v tomto směru však soud postrádá jakékoliv pozitivní tvrzení ze strany stěžovatelky. Ačkoliv z pořízených fotografií založených ve spise je dobře patrné, ve kterém místě třídy Svobody v Olomouci stěžovatelčino vozidlo stálo (je zde zřetelně zachycena budova Erste - České spořitelny, včetně jejího loga), stěžovatelka ve správním řízení neuplatnila žádnou obranu, dokonce i její odvolání bylo pouze blanketní. Teprve v soudním řízení přišla s velmi obecným tvrzením, že možnost parkování na chodníku je v různých místech předmětné ulice upravena různě, ovšem bez jakékoliv konkretizace vůči důkazně zachycené poloze svého vozu. Až před soudem tedy začala stěžovatelka, a to velmi vágně, poukazovat na údajnou legálnost jednání, které je jí (resp. nezjištěnému řidiči jejího vozidla) kladeno za vinu (k hodnocení obrany obviněného uplatněné až před soudem srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. května 2016, č. j. 2 As 10/2016 - 32).

[8] Bylo samozřejmě právem stěžovatelky odložit svou procesní obranu až do fáze soudního řízení. Avšak jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 27. ledna 2015, č. j. 6 As 229/2014 - 82, bylo správné, že krajský soud *„při věcném hodnocení vznesené námitky zohlednil mimo jiné i fakt, že byla uplatněna poprvé až v žalobě. Věrohodnost tvrzení stěžovatele i jím předložených důkazů to nepochybně dosti snižuje, obzvláště s ohledem na to, že svou procesní pasivitu v tomto směru nijak nevysvětlil.“* Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71 uznal, že *„pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.“* S ohledem na tato východiska se jeví jako zcela přiměřené hodnocení věci krajským soudem, který uzavřel: *„Na fotografiích je objektivně, průkazně, transparentně a přezkoumatelně zobrazeno naplnění citované skutkové podstaty přestupku. Úřední záznamy jsou s těmito fotografiemi zcela v souladu. Žalobkyně nepopírá žádným konkrétním tvrzením, že by se skutek stal. Žalobkyně nenabídla vůbec žádnou jinou verzi děje, jak se odehrál. Skutkový a právní závěr správních orgánů je tak zcela v souladu s provedeným dokazováním.“*

[9] Tím je z větší části zodpovězena i další stěžovatelčina námitka, podle níž nebylo v řízení prokázáno, že její vozidlo stálo na chodníku, a to např. katastrální mapou nebo pasportem komunikace. Mohlo se podle ní jednat například o zvýšenou část pozemní komunikace nebo o místo mimo pozemní komunikaci. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. *ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M.*

Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě, který je zcela zřejmý z pořízených fotografií. Ty zachycují vozovku z kostkové dlažby i na ní vyznačené parkovací místo v sousedství zaparkovaného vozidla stěžovatelky, stejně jako zvýšenou plochu olemovanou obrubníkem a pokrytou odlišnou dlažbou, na níž stěžovatelčino vozidlo stojí a po níž dokonce na fotografiích procházejí podél stěžovatelčina vozidla chodci. Za této důkazní situace jeví vznesená námitka jasné rysy účelovosti.

[10] Další stěžovatelčina výhrada směřovala proti tomu, že krajský soud nevyhověl jejímu návrhu, aby přerušil řízení do rozhodnutí ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dosud stále nerozhodnuté), v němž Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu zrušení zákonného ustanovení o deliktu provozovatele vozidla, podle něhož byla stěžovatelka potrestána. Krajský soud se ovšem argumentačně opřel o rozsudek (nyní rozhodujícího) šestého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, který v obdobné věci postupoval stejným způsobem. Jelikož stěžovatelka nevznáší naprosto žádné protiargumenty, nemá šestý senát důvod na tomto svém postoji, který podrobně vysvětlil v citovaném rozsudku, nic měnit.

[11] Pokud jde o poslední stěžovatelčinu námitku, totiž že správní orgány měly zahájit řízení o přestupku vůči jí označenému řidiči vozidla bez ohledu na nemožnost doručovat písemnosti této osobě, ani tu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou. Osoba, kterou stěžovatelka označila jako řidiče vozidla, byla na udané adrese neznámá, a nepodařilo se ji tudíž ani předvolat k podání vysvětlení. Žádnou jinou adresu či kontakt na danou osobu se magistrátu nepodařilo zjistit ani z úředních evidencí. Krajský soud proto zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2016, č. j. 8 As 110/2015 - 46, podle nějž *„pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, … je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* Stěžovatelka má pravdu potud, že pokud by se jí udanou osobu podařilo předvolat, tak popírání spáchání přestupku či případné odmítnutí výpovědi z její strany by samy o sobě nestačily k zastavení řízení o přestupku. V nyní projednávaném případě však ani nebylo možné udanou osobu kontaktovat a dát jí možnost hájit svá práva v řízení, v němž by jí mohla být uložena sankce za protiprávní jednání. Tvrzení stěžovatelky, že správní orgány měly dostatek důkazů k usvědčení udané osoby jako pachatele přestupku, a tudíž neměly vůbec brát v úvahu fakt, že se jí nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví za daného skutkového stavu jako iluzorní. Zcela správný a v intencích předchozí judikatury je proto závěr krajského soudu, podle nějž *„po žalobkyni bylo možné legitimně požadovat, aby byla dostatečně obezřetná a svěřila vozidlo osobě, o které má dostatek aktuálních kontaktních údajů.“*

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu